

SECTION 2. PSYCHOLOGICAL AND PEDAGOGICAL PROBLEMS IN EDUCATION

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-550-1-7>

CRISES ISSUES OF UNFAVORABLE DEVELOPMENT IN MODERN EDUCATION

КРИЗОВІ ПИТАННЯ «НЕСПРИЯТЛИВОГО РОЗВИТКУ» В СУЧАСНІЙ ОСВІТІ

Ilnytska L. V.,

*PhD of Philosophical Sciences,
Associate Professor at the Department
of Design
Kyiv, Ukraine*

Ільницька Л. В.,

*кандидат філософських наук,
доцент кафедри дизайну
Міжрегіональна Академія управління
персоналом
м. Київ, Україна*

Скрутна щоденність життя в умовах воєнного стану впливає на рівномірність освітніх характеристик, які переконливо засвідчують загальні суспільні прогалини, при існуючих недоліках у масових ситуаціях неефективної виховної роботи на учбових місцях з підростаючим поколінням. Представлені звітні показники правоохоронних оглядів за минулий рік [1] активно наголошують, навіть не на кризових випадках, а на постійному зростанні злочинного розповсюдження протиправного загострення порушень українського законодавства, з фіксацією підліткового свавілля. Відтак, безконтрольна активність школярів, при безвідповідальному нехтуванні професійними фаховими обов'язками, з перекладанням відповідальності шкільного керівництва за нанесення шкідливих загострень оточуючим на батьків, при знаходженні учнів в навчальному закладі, оприлюднює елементарний недогляд при мотиваційному бюджетному заохоченні кадрових працівників шкільних установ. Отже, у педагогічному плані, проблема виховання має первинно оприлюднюватися, оскільки ситуація небезпеки від неповнолітніх правопорушників є непередбачуваною.

Авторське теоретичне нововведення – детермінація «несприятливого розвитку» – має на меті розкрити дестабілізуючий фон ескалаційних аспектів, що призводять до негативних процесів в шкільній освіті з тривалими наслідками. Звісно, що теоретичне замовчування

проблеми є фактором унормованого напіввигляду, з ігноруванням ускладненого перебігу дитячого розвитку за несприятливих умов відхилення від виховних диспозицій прийнятного зразка.

Отже, згідно із статистичними річними даними про малолітніх правопорушників в рамках регіонального розподілу по всій країні, найвищими показниками відрізняються території з передовим освітнім сервісом, зі стабільним кадровим вчительським складом та значною перевагою у захисній ситуації, пов'язаною з налагодженими укриттями, що забезпечують стабільну підтримку навчального процесу за умови повітряних тривог. Тобто, переваги середовищного облаштування не впливають на встановлення у деяких учнів поваги до атрибутивної даності освітніх перспектив та не вмотивовують зосереджуватися на навчанні. Відтак, халатність вчительського колективу, що в рамках питань воєнного стану проявляється у збільшеній увазі організаційним питанням, які розбалансовують конкретність пильності, при відході учнівських інтересів з поля зору відповідального нагляду, коли у більшості випадків відбувається прискорення критичних шкільних ситуацій до переведення конфліктних випадків у антисоціальну площину. Все ж таки, вчительська теплота та сердечність, що сприятливо би допомагали подолати наростаючий учнівський розбрат, який починається інколи з непорозуміння, мали би відіграти головну роль арбітра. Проте, якраз саме призначення вчителя нівелюється масово вираженням суспільним запитом до бурхливих трансформацій, вдосконалення та інновацій під час воєнних дій, коли засадничість експериментування у освітній ниві мала би зменшитися в умовах існуючих ризиків. Отже, впливова вага реального вчителя у суспільстві обезцінюється за рахунок інтерактивних можливостей змішаних форм навчання, які також нівелюють призначення реального людського спілкування, а не компільованої комунікативності прихованих відчуттів. Зрештою, виховання, у таких реаліях, до своїх гуманістичних ідеалів не дотягується, при несприятливих обставинах. Тобто, такий трансформаційно-вибірковий інтерес до якихось нових цінностей, коли неспівмірно закликають глядача переосмислювати потребу у турботі та довірі у часи соціальних викликів та глобального відчуження, перетворюючи моральні вимоги на відсторонене усвідомлення формування безпредметної звітності. Звісно, що "глобального відчуження" на теоретичному горизонті світової філософії не спостерігається, за неможливістю глобалізації недемократичних основ буття, проте сам факт подібного ставлення до пошуку в освіті та мистецтві несприятливих та не зовсім логічних контрверсій позначає скупчення деморалізуючого, неусвідомленого пошуку аморфності. Дитяча аудиторія за будь-яких часів саме потребує турботи, без переосмислення моральної суті піклування, яка

у зворотному випадку розкриває егоїстичність безтурботності. Тому, всездозволеність нагромадженого хаосу, в тому числі мистецького, без порозуміння із складнощами світу, відкривається дітям спрощено та широко, з відзеркаленням від дорослих вільним станом дублювання уподобаного нехтування правилами, нормами та традиціями закономірного розвитку цивілізованого світу. Вчинки "псевдовільного пошукача", який не зважає на дотримання узгодженого та законного впорядкування, з награним серйозним виглядом професіоналізму невідомого напрямку, безсумнівно має вплив на несформовану дитячу особистість. Тобто, формальність зовнішнього імітативного позиціонування у мережі популістського хайпу є підхопленим сценарієм уявного поведінкового креативу. Життя у вічній грі підвисаючих захопливих онлайн-можливостей – це оманливе пристосуванство, з недооцінкою первинної ланки ВВП – виробництва і, головне, якісно виконаної роботи, до якої слід повертати дітей із самого малечку. Звісно, найлегший прояв злорадства по відношенню до традиційного ставлення до навчання, з нехтуванням терплячістю та старанністю з хоч якоюсь віддачею, – це болісне пригнічення спалюваної дитячої недосвідченості, інакшого ставлення до довірливої сонячної наївності через безкарне виборювання несумісного права на колективне шкільне лідерство з обезціненням моральних підвалів. Коли вже брутальна колективна згода по безправному приниженню абсолютно нормальної та слухняної дитини просочується на зовні, у зв'язку з вільною потребою психологічного та фізичного знищення, то вже непомічена для вчителів завищена спраглисть демаршу, з низьким рівнем учнівських показників засвоєних знань у дитини, із забутими та не розкритими задатками, а про здібності вже мова і не йде, стає однозначно зрозумілою для правоохоронних органів. Вправи на дихання, при вказаних складних шкільних взаємовідносинах, вже у таких ситуаціях дискримінаційного кшталту рахуються, як приблизні рекомендації. Вочевидь, що складну дитину не зацікавлює навчання, бо є готові форми закріпленого соціального переходу до дорослішання, із щасливими прорекламованими обличчями без розумових затрат. У суспільстві не соромно бути тупим, нудним, малопроінформованим суб'єктом, а навпаки, спеціаліст високого рівня кваліфікації, на прикладі вчителя, обезцінено пристосовується до виживання. Тобто, педагогічний ентузіазм не інспірується суспільством, хоча би як було вказано у нетиповому висловлюванні: "переосмислити потребу". Звісно, що потреба, як первинна та незмінна фіксація базової життєдіяльності, не є наріжною засадничою опцією виховання, але знання про ази культурних норм є ненаголошеною, але відправною умовою для висвітлювання реальної картини несприятливого стану довкола

малолітніх правопорушників. Отже, кадрова потреба в шкільній освіті існує так само, як і потреба у якості освітніх та, разом з тим, і культурних послуг, але диспозиція функціонального розподілу відповідальності за відсторонення від зобов'язань ширшого розуміння проблеми впливу на дитину є більш вагомішою при статистичних вироках, стосовно процесуального впорядкування вже складної площини правохоронного нагляду.

При постійності стихійного підліткового занепаду, з небезпечністю нарощуваних негативних показників і у навчанні, і у вихованні – розумне виведення у поле зору стимулюючого інформування військових здобутків мало би відігравати рушійну, впливову роль на переключення дитячої уваги з легковажності абсурдності грайливих бажань та потреб – існувати заради задоволення – до головного контексту життя країни. Відтак, активна та жвава енергія зростання, що прагне проявів та пригод, влучно би, першопочатково на рівні захоплення, втілювала би реальні сучасні приклади сміливості та боротьби за головні символи та цінності держави без порушення законодавства, а навпаки, асоціювала би себе з мужністю та справедливістю, без моралізаторського навантаження нормативної виховної роботи. Проте, двозначність теперішніх реалій полягає у тому, що загальне визнання повсякчасної воєнної загрози співіснує з поєднанням дивовижної нелогічності у виявленні успішних досягнень у різний спосіб ефемерної ефективності вільної реалізації. Варто додати цитату з подібної неоднозначної рекламної інформації: "графічний дизайн – це мистецтво бачити світ по-іншому. Видавництво ArtHuss пропонує вам підбірку книг, які відкриють нові горизонти, навчать правил гри й покажуть, як сміливо їх порушувати" [2]. Прямолинійність цього закликів відображає значну переоцінку, вже з раннього віку, сформованої сміливості з викликом, якщо не заклик до зворотності загальноприйнятого бачення виховних постулатів віковичного сприятливого розвитку людства. Такі прогалини у вихованні змушують наголошувати на пильності інформаційного плану, адже викривлені наративи можуть з'являтися навіть у неочікуваних середовищах творчого напрямку "нових горизонтів та потреб". Проте школа, як інституція повноцінного розкриття дитячих здібностей й талантів, у повній мірі сприяє впровадженню інноваційних методичних підходів і, за умов критичних ризиків у питаннях безпеки, може протиставляти хвацьким вкидам, із знеціненням життєвих принципів, навіть вчительський ентузіазм, який є постійною основою підліткової дисциплінарної стабільності, пізнавальної вмотивованості дітей, значним прикладом толерантності та мудрості виводити прийдешнє майбутнє до світлоносного

призначення знання: покращувати власним розумом довоколишню непевність кризових питань.

Література:

1. Звіт голови управління Національної поліції у м. Києві за 2024 рік. URL: <https://kyiv.npu.gov.ua/dialnist/zvitnist-za-2024-rik/za-2024-rik>

2. Візуальні стратегії: книги, які відкривають нові горизонти графічного дизайну. URL: arthuss.com.ua/books-blog/knyhy-yaki-vidkryyt-novi-horyzonty-hrafichnogo-dyzaynu

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-550-1-8>

INCLUSIVE TEACHING OF LITERATURE AT SCHOOL AT THE BEGINNING OF 21TH CENTURY: CHALLENGES AND PROSPECTS

ІНКЛЮЗИВНЕ НАВЧАННЯ ЛІТЕРАТУРИ В ШКОЛІ НА ПОЧАТКУ XXI СТОЛІТТЯ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Kasatkin O. S.

*Postgraduate Student at the Department
of Pedagogy and Education Management
Municipal Higher Education Institution
“Kherson Academy of Continuing
Education” of the Kherson Regional
Council
Kherson, Ukraine*

Касаткін О. С.

*аспірант кафедри педагогіки
й менеджменту освіти
Комунальний вищий
навчальний заклад
«Херсонська академія
неперервної освіти»
Херсонської обласної ради
м. Херсон, Україна*

Школа на початку XXI століття орієнтована на інклюзивну освіту, що передбачає рівний доступ до якісного навчання для всіх учнів, зокрема дітей з особливими освітніми потребами (далі – ООП). Слід зазначити, що основоположні засади інклюзивного навчання викладено в Саламанській декларації, в рамках дій щодо освіти осіб з особливими потребами. У цьому міжнародному документі наголошується, що «основним принципом інклюзивного навчання є те, що всі діти мають навчатися разом у всіх випадках, коли це можливо, незважаючи на жодні труднощі чи відмінності між ними [3, с. 9].